

lig kunne deltage i Snekastningsarbeidet, samt Kvinder fritages for den Forpligtelse til Snekastning, der ellers vilde paahvile dem ifølge denne Paragrafs 2det Stk., naar de efter Sogneraadets Skjøn mangle Evne til at leie en Mand i deres Sted til at udføre Arbeidet. Udvalget har ment, at det vil være uundgaelig nødvendigt, at der gives en saadan Bestemmelse, da man jo dog ikke kan forlange, at de Folk, der ikke have Evne til at leie en Mand til at udføre Arbeidet og ikke selv kunne udføre det, alligevel skulle ansættes til Snekastning. — Til § 10 er der under Nr. 4 stillet et lille Forslag. Det er kun en Redaktionsændring, der gaar ud paa at gjøre Paragrafens Mening tydeligere. — Under Nr. 5 er der til § 17 foreslaaet en Tilføielse, som blot gaar ud paa at tydeliggjøre, at Bestemmelsen om, at der skal fastes til Bunden, selvsølgelig er at forstaa saaledes, at der saa vidt muligt skal fastes til Bunden. Det er altsaa væsentlig af formel Betydning. — Under Nr. 6 er der foreslaaet et nyt fjerde Stykke saalydende: „Under Snekastningsarbeidet henhøre ogsaa de Arbejder, der ere nødvendige for under indtrædende Toveir at staffe Snevandet Afløb fra Veien.“ Det er blevet anset nødvendigt at føie en saadan Bestemmelse til, men den er iøvrigt ikke ny, idet den allerede gjælder nu ifølge Reglementet af 20de December 1799. — Endelig er der under Nr. 7 til § 18 foreslaaet en Ændring i Affattelsen, som nærmest er foranlediget ved, at Udvalget har fundet det rigtigt i Slutningsparagrafen at ophæve 2 gamle Restripter af 1770, der give Bestemmelse om Postens Fremhjælpning. Det er heller ikke noget Nyt, der foreslaas i dette Ændringsforslag, det slutter sig til den nuværende Ordning. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at man vedtager de stillede Ændringsforslag.

Indenrigsministeren (Ingerslev):

Da dette Forslag var til første Behandling her, var Enigheden større, end den har været senere; allerede ved anden Behandling var jeg noget uenig med det cærede Udvalg, og jeg er det lidt mere nu ved denne Behandling.

Efter Lovgivningen i forrige Aarhundrede hvilede Snekastningen paa Beboerne. I 1858 kom man til en Fordeling, idet man fastholdt den gamle Regel, altsaa nærmest efter Beboelsesstederne. Man tog den Gang ikke ubebyggede Parceller i en anden Kommune, Skove og lignende med. Der-ved kom man ind i en usfuldkommen Tilstand, og da vi nu skulde ændre Forholdet, blev Spørgsmaalet, hvilket Grundlag man

skulde vælge, saa valgte man i Lovforslaget det, som nu findes udtrykt i § 5: Brugerne af de i en Sognetommune liggende Steder. Nu siger den cærede Ordfører, at man af praktiske Grunde skal opgive dette og i det Sted sætte: faste Eiendomme. Jeg tror ikke, han har Ret deri, og naar han siger, at der i modsat Fald vil fremkomme saa mange Opgjørelser, kan det gjerne være, at der vil blive flere efter Lovforslaget end efter Ændringsforslaget, men paa den anden Side kan der opstaa Tvivl i altsurat lige saa mange Tilfælde efter Ændringsforslaget som efter Lovforslaget. Der vil møde lige saa mange Tilfælde, hvor der er Tale om Partering af Snekastningspligten. Man kunde nu gaa frem paa en anden Maade: nemlig vælge Stedet eller i hvert Fald lade Stedet blive staaende ved Siden af Eiendommen. Derfor taler ogsaa det praktiske Hensyn, at Alt, hvad der iøvrigt kommer til at tjene som Fordelingsnormer: Hartorn, Assurancepræmie, Bygningsafgift og Bedrift, knytter sig til Stedet, men det er ingenlunde sagt, at det knytter sig til Eiendommen. I. Ex. naar en Fordeendom ligger ubebygget i en anden Kommune, knytter det cærede Udvalg Snekastningen direkte til den. Den egentlige Forskjel er altsaa den, at jeg tror, det var rigtigere at fastholde Stedet som Grundlag, men iøvrigt komme vi omtrent til samme Resultater. Thi det cærede Udvalg har søgt at afsøde en Indvending af mig ved anden Behandling, som gik ud paa, at man kunde gjøre Eieren af et Sted Uret, naar man skulde partere den ham paahvilende Snekastningspligt mellem forskellige Kommuner, og det kunde man efter det daværende Forslag. Det har det cærede Udvalg imødegaaet ved at sige, at der maa ikke paalægges Noget større Byrder, end om Ansættelsen skete under Et i den Kommune, hvor den største Del af Eiendommen er beliggende. At det ikke er rigtigt at vælge dette Udtryk: „hvor den største Del af Eiendommen er beliggende,“ har jeg tilladt mig at gjøre Udvalget opmærksomt paa under Konferencen. For det Første vil det ikke være saa let at sige, hvor den største Del af Eiendommen er beliggende, det kommer an paa, hvad man overhovedet vil forstaa ved den samlede Eiendom. Hvis i. Ex. en Eiendom har Bygninger og 300 Tdr. Land i den ene Kommune, og større Skovstrækninger i den anden, er den største Del af Eiendommen beliggende der, hvor Skovstrækningen ligger, men det vilde dog være urimeligt, om det skulde være den Kommune, som skulde paalægge ham Snekastningsbyrden. Nei, det maa være den Kommune, i hvilken Stedet